

Svenska Canada-Tidningen
Canada-svenskarnas hem- och farm-
journal.

P. M. Dahl.
Managing Editor.

Trycker och utgives varje torsdag
av The Canada Weekly Printing Co.,
Ltd., ett aktiebolag i stiftat under
provinzen Manitobas lagar, med ut-
givningsort 325 Logan ave., Winnipeg,
Manitoba.

Swedish Canada News
The Canadian Swedish Home and
Farm Journal.

P. M. Dahl.
Managing Editor.

Printed and published every Thurs-
day by the Canada Weekly Printing
Co., Ltd., a joint stock company, in-
corporated under the Laws of Mani-
toba, at the office and place of busi-
ness, 325 Logan ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 25 juni 1931.

Bön.

Bön med lyfta händer är ej nog,
Lantman, då du ber för jordens gröda.
Bed med handen på din plog:
Då välsignar bödens kraft din möda.
Viktor Rydberg.

Midsommartid-Samlingstid.

ÅTER har budkavlen med maning till svensk-canaden-
sisk samling sänts ut över Svensk-Canada. Åter står
ett midsommarting för dörren. Åter samlas Sveas ättlingar
till tings i vårt nya land.

Vid tiden före varje av Svenska Förbundet i Canada an-
ordnat midsommarting, ha förhoppningarna på realiseran-
det av Svenska Förbundets ideella program stegrats. Nu,
har man tro, tiden vara inne för den utveckling, Förbun-
det gjort sig förtjänt av — icke på grund av någon särskilt
omfattande verksamhet — icke på grund av att Förbundet
som ett helt har några större möjligheter just nu, eller
då vi först tänkte så, att kraftigt och effektivt stabilisera
sig, men just därför att vi svensk-ättlingar i Canada äro så
optimistiska, och att vi alltid finna så rik jordmån för op-
timism hos andra.

Det har talats om vad andra nationer utfört, och jäm-
förelser ha gjorts med vad vi själva åstadkommit. Man har
klarat oss för, att vi gjort för litet, för att vi icke kunna
enas för att splittringens insegel står fastprantat på den
svensk-födda befolkningen i Canada.

Huruvida detta är rätt eller ej får av kommande genera-
tioner avgöras. Men några enkla reflektioner längs dessa
riktlinjer av en absolut destruktiv kritik, torde dock vara
på sin plats.

Vad var grundtanken hos stiftarna av Svenska Förbundet
i Canada? Jo, att söka ena och samla vårt folk, att bevara
kulturella minnesmärken från Moder Svea och att här i lan-
det omsätta och fortlanta dessa minnesmärken, så att de
kunna giva heder och ära åt svensk-namnet i Canada, när
den dag kommer, då de ny-canadensiska folkslagens historia
upptecknas och bevaras för eftervärlden.

Denna grundtanke har Förbundet ännu icke lyckats rea-
lisera.

För några år sedan, medan lokalavdelningen i Winnipeg
var i aktiv verksamhet, tillsatte denna lokalavdelning en
del framstående personer, som hade stort förtroende inom
de olika svensk-organisationerna i staden, att inför dessa
föreningar framlägga en inbjudan till samarbete på enig-
hetens grundval.

Inbjudan mottogs, samarbete lovades och så var den
saken utagerad. Från vare sig ena eller andra hållet gjor-
des fortsatta ansträngningar och hela tanken rann ut i
sanden.

Planen är emellertid god och borde noga betäckas. Som
en organisation, som tillförsäkrat sig samtliga svensk-cana-
densiska föreningars fulla moraliska stöd, kan Svenska För-
bundet i Canada realisera ett av sina mål: Enighetstankens
fostrande.

Under år som gått ha otaliga förslag om mera praktisk
verksamhet inom Förbundet dryftats, och man har hittills
enat sig om att uppförandet av ett svenskt ålderdomshem är
den bästa och lämpligaste vägen att nå allmänhetens för-
troende på. Tanken är vacker, den är också så typiskt
svensk, men är den praktisk? Kunna vi svenskar, så split-
trade som vi äro i detta stora land, verkligen nå dithän, att
ett värdigt hem bygges för våra åldringar, att taga vara på
dem under deras levnads höst?

Svaret: Isländarna ha ett, övertygar oss icke, att frågan
är lika lättlost bland svenskarna. Isländarna i Canada äro
i regel bosatta i några få, men stora och starka kolonier.
De olika kommunalsamhällena ledas av isländare, de stora
isländska distrikten representeras i våra lagstiftande för-
samlingar av isländare.

Så är emellertid icke fallet i någon större utbredning
bland oss svenskar. Vi leva icke ett isolerat liv. Vi bo lika
gärna bland all världens skilda folkslag, som bland våra
egna. De dryga avstånden, den ringa sammanhållningen och
framför allt den bristande enigheten sätter stora hinder i
vägen härför.

Med detta önska vi vare sig motsätta oss planen om upp-
förandet av ett ålderdomshem eller i minsta mån förringa
det värdefulla arbete, som nedlagts för detsamma. Tvärtom
skola vi vara de första att giva vårt fulla och odelade er-
kännande åt Förbundsstyrelsen och den organisation, som
handhaver fenden för ålderdomshemmets uppförande, om
det en dag blir verklighet.

Det synes emellertid, som
om Svenska Förbundet i Ca-
nada borde ha en annan och
för framtiden värdefull upp-
gift att lösa. Vi kunna för ett
ögonblick se på vad skandinavi-
ver från andra länder än Sve-
rige, med stolthet blicka upp-
emot. Isländare, danskar och
norrmän i Canada ha med sto-
ra uppföringar och en be-
undransvärd enighet, byggt åt
sig själva och sina efterkom-
mande, skolor, högstskolor eller
college, som vi här kalla dem.
Isländska är ett av skolöver-
styrelserna i alla tre prärie-
provinserna godkänt tenta-
mensämne. Norska och dan-
ska äro godkända i tvenne
provinser i Canada — men
svenska — vem studerar det
språk, som är det yttre och
mest utmärkande beviset på
att vi äro folk av samma stam
— var finnes det erkänt vid
något universitet?

Vi vilja fostra ett släkte av
vår uppväxande ungdom, vär-
digt vad vi hålla i helg. Men
hur skola vi kunna begära att
våra här i landet uppväxta
ättlingar skola uppfylla våra
anspråk, om vi icke hjälpa
dem.

Vad vi behöva lika mycket,
om icke mer än ett ålderdoms-
hem i Canada för våra efter-
följare, är antingen en
svensk högstskola eller svenska
professorer vid de olika uni-
versiteterna i de tre präriepro-
vinserna och British Colum-
bia.

Vi ha framstående lärar-
krafter till vårt förfogande.
Vi ha svenskfödda professor-
er vid flera olika, viktiga och
betydelsefulla lärodomsanstal-
ter, som säkerligen med både
glädje o. stolthet skulle motta-
ga kallelsen att utsträcka sin
undervisning även till svenska
språket, och med ännu större
stolthet peka på den dag, då
det svenska språket blir ett
godkänt examensämne vid vä-
ra högstskolor och universitet.

Det finns ännu en annan
sida att se denna sak ifrån.
Under de sista åren ha till
Canada invandrat unga sven-
ska män, med hög utbildning
från hemmasvenska lärodoms-
anstalter. De skulle kunna va-
ra vårt Svensk-Canada till
både heder och nytta, om de
funne möjlighet att lära sig
engelska språket under svensk
ledning, de skulle finna stora
och oanade möjligheter att
snabbt kunna införstå sig i
de professionella grenar av
vårt liv, de tidigare studerat
i Sverige. De skulle en dag
kunna bli betydelsefulla
män i samhället, som vi med
stolthet skulle kunna blicka
upp på och säga, att de hava
lyckats, därför att vi skapat
dem möjlighet av svensk hög-
skoleutbildning i Canada. Det-
ta skulle kunna uppnås, om
någon betydelsefull organisa-
tion, som hade hela Svensk-
Canada bakom sig, ville sätta
sig i spetsen därför.

Så ha vi här i landet upp-
växta ungdomar. De begrepp
om Sverige de hava, den kun-
skap i det svenska språket, den
svenska geografin, den sven-
ska historien, äro i regel så
undermåliga, att åtminstone,
vad det sista ämnet beträffar,
de endast veta, att vi en gång
i världen hade en svensk ko-
nung som hette "Gustavus A-
dolphus".

Som ett exempel på huru
långt man lyckats gå i under-
visningen vid t. ex. Outlook's
norska högstskola, kan meddelas,
att man där även meddelar

undervisning i norsk folkmu-
sik och folksång.

Låt oss komma ihåg, att när
den nuvarande generationen
av i Sverige födda Canaden-
siska medborgare lagts till ro
under torvan, det är ungdo-
men som skall fortsätta i de
spår, förfäderna gått, och
att om Svenska Förbundet i
Canada vill se framtiden an i
optimismens tecken, organisa-
tionen då måste få ungdomen
med i sina leder, verka för de-
ras intressen, lära dem det
språk deras fäder talade, fost-
ra dem till värdiga ättlingar
av ett land, som givit så myc-
ket stort och ädelt till den
övriga världen.

Må detta midsommarting
finna lösning för Svenska För-
bundets verksamhet, må det
icke förblindas av några hög-
stämda dagar i fest och gam-
man, må det icke fostra tan-
kar om svensk-mannastam-
mens höga glansställning i
canadensiskt utvecklingsliv,
så som det skildras av politi-
ker och professionella festta-
lare, som använda samma fra-
ser, samma höga omdömen,
till vilken nationsgrupp de än
komma.

Låt allvarets och ansvars-
fullhetens prägel stämpa 1931
års svenska midsommarting,
så att vi må uppnå för folket
viktiga beslut, baserade på ti-
digare erfarenheter och vår
förmåga att vara uppbyggare
och icke — drömmare.

POLITISK PYTT I PANNA

Egentligen skulle man i ett
nummer som detta låta poli-
tiken få vara i fred. Speciellt
som sommarvärmerna är minst
lika tryckande som den poli-
tiska atmosfären i Canada
just nu, men som denna tid-
ning bjuder på litet av varje,
och vi icke alla kunna komma
till festdagarna i Wadena och
skaka hand med ministern för
publika arbeten, den store ta-
laren och oratorn James F.
Bryant, sedan han å doktor
Andersons vägnar överlämnat
en finare (hoppas vi) fana till
de goda midsommartingsbe-
sökarna, får det väl i alla fall
bli litet pytt i panna av Ceres
okända, kända eller okända
stuvning.

I Ottawa går det hett till.
Åtminstone gick det hett till
så det förslog förra veckan då
gamle Motherwell tog itu med
värme och förståelse för Ben-
netts svagheter. Det var män-
ga värmande ord, som kom
den redan tidigare upphetta-
de politikern till mötes, ty en
sak kan man lugnt säga om
mr. Motherwell, han kan säga
ifrån när det gäller.

Efter Motherwell kom Mack-
enzie King och upphettade
ytterliggare med ett flera-
timmar långt anförande de
upphetsade regeringsbänkar-
na. Svetten pärlade nämligen
betydligt mera från Bennoi-
ternas sida än från de nu
tämigen kallblodiga och ty-
värr även något avsvalnade
grupperna till vänster om den
ärade mr. Black från Youkon.
Han svettades också och
så Black han är, är han dock
mera en black om foten på
Bennett än på King. Utom na-
turligtvis när Bennett då och
då ryter en bestämd begäran

till den gode talmannen så han
hopar till i sin snidade och
läderbeklädda tron.

Men Budgetdebattsrefere-
tet få väl i övrigt stå över till
en annan vecka. Det kanske
blir litet mera uppfriskande
då. I stället skall jag berätta
litet om förra veckans liberala
konvention i Regina. S. C. T.
sände mig nämligen dit. Hade
det varit vinter och kyla hade
det varit O. K. — men i detta
väder — phy thusan, som
Bellman sa'.

Jag reste förra måndags-
kvällen med sista nattåget och
kom till Mose Jav, förlät jag
menar naturligtvis Moose
Jaw, den tredje största staden
i den ädla provinsen Saskat-
chewan, på tisdagsmorgonen
klockan 9:45.

Konventionen hölls i Zions-
kyrkan — enligt uppgift den
största i den lilla hem-
trevliga staden, där en svensk
polismästare och en svensk
nykommare en gång i världen
"skötte om'et". Kyrkan var
sval när vi började — men
ack du Himmelens alla försyn-
ta makter, vad det var hett vid
nietiden på kvällen då jag
upplöst till sinne, kroppshyd-
da och hjärnsubstans med ve-
ka knän och porlande svett-
strömmar åtföljd av Svensk-
Canadas nyaste författare tog
den 134 flaskan — å nej, för-
låt — Orange Crush, och lång-
samt släpade mig fram till
järnvägsstationen.

Det var en trevlig konven-
tion och sekreteraren mr. F.
W. Kerr upplyste att vid sju-
tiden på tisdagskvällen hade
1568 delegater och besökande
infunnit sig. Han upplyste
också om att detta var den
största liberala provinskon-
vention som någonsin avhål-
lits i någon provins i Canada,
vilket allt skulle tyda på att
det fanns en oerhörd entusi-
asm för den liberala politiken
i den povins av Canada, som
de konservativa i juni månad 1929
ansågo sin största och mest
betydelsefulla seger i deras
hela politiska karriär. Det är
plädjande att se, de liberala
vakna upp till sans och be-
sinning och i en provins som
Saskatchewan verkligen hål-
la ihop, speciellt i dessa har-
da tider.

Att de hålla ihop, fick man
också klart för sig när valet
av ledare skulle gå av stapeln.
Först utsattes tiden för nomi-
neringar av liberala provin-
sledare till 5 minuter. Strax
efter nominationens utlys-
ning besteg P. M. Anderson, K.
C. platformen och föreslog
James G. Gardiner till ledare.
En kraftig och lång applåd-
saiva hälsade nominationen.
Han sekunderades av mrs.
Gamber från Saskatoon och
Dr. Christie. Fortsatta ovatjo-
ner. För att ytterliggare på-
ängtera vikten av att alla ha-
de rätt att inkomma med kon-
stitutionsenliga förslag, ut-
sträcktes tiden ytterliggare
sju minuter, under vilken tid
man samfällt avsjöngo en del
muntra sånger, som särskilt
författats och tryckts dagen
till ära. Sånger som "The
Bridge Sång" på den gamla
skotska folkmelodien: "Old
McDonald had a farm" och av
följande innehåll:

Old Jim Bryant built a Bridge,
e-i-e-o,
And on the Bridge he had some
cracks, e-i-e-o.